

ΤΟ ΧΕΛΜΟ και τη γύρω περιοχή του οργώναμε με το μικρό αμαξάκι στις 14 εκείνου του Φλεβάρη. Ο αέρας ήταν κατακάθαρος και αμόλυντος και μια ανόθευτη γαλήνη κυριαρχούσε παντού. Πεζοί κατορθώσαμε να ανέβουμε σχεδόν μέχρι τη χιονισμένη κορυφή του. Από εδώ πάνω απλώνεται το μάτι ανεμπόδιστα προς τα βουνά και τους κάμπους. Σωματική ανακούφιση και ψυχική γαλήνη μας χαρίζει το τοπίο. Εδώ επάνω η αλλαγή παίρνει τον ουσιαστικότερο και δυναμικότερο χαρακτήρα της, προχωρεί με το βήμα του γοργού ρυθμού. Το τοπίο μένει πάντα μοναχικό, τραχύ. Αυτή η μαγεία του βουνίσιου αυτού τοπίου διατηρεί ακόμη το ύφος της παρθενίας του. Οι αιώνες περνούν από πάνω του και φεύγουν, χωρίς να αφήσουν τα ίχνη της αδυσώπητης βανασότητάς τους. Η βλάστηση εδώ είναι αναιμική, μα ολόδροση. Η κύρια βλάστηση εδώ είναι αγκάθια, πολύτιμη τροφή για τα αιγοπρόβατα, «ουδέν η φύσις μάτην ποιεί» –Αριστοτέλης.

ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΤΡΑΠΟ που μας υπέδειξε ο μόνιμος στην περιοχή γιδβοσκός ανεβήκαμε πιο ψηλά. Εδώ νομίζεις πως έχεις φύγει μακριά πολύ μακριά από τα ανθρώπινα, σε κόσμους άλλους μαγευτικούς, πως δεν βρίσκεσαι σε αυτή τη γνώριμη Ελλάδα, στο Μοριά, μα σε κάποιο πρωτοφανές τοπίο που το σκηνοθέτησε ανόθευτη λυρική φαντασία, για την αγαλλίαση των ανθρώπων, που μπορούν να αισθανθούν την ομορφιά στις απίθανες και πιο παρθενικές εκδηλώσεις. Σαν ανέβει κανείς εκεί ψηλά, νιώθει πως έχει ολόκληρο τον κόσμο στα πόδια του, πως εποπτεύει την πλάση από κάποια δυσθεώρητη καρυφή. Εδώ υπάρχουν βουνά πολύκλαδα και πολύκορφα. Το τοπίο αυτό είναι από τα πιο γνήσια τοπία, που προσφέρει στην όρασή μας η ελληνική γη. Αναδίνουν τον αέρα της λεβεντιάς, την αγνότητα του απλοϊκού βίου, τη στερεότητα της παράδοσης, που μένει ατόφια και ακατάλυτη στο πείσμα τώσων εναντιοτήτων.

απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

Ύμνος στη Φύση και στον Έρωτα

ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ η ρομαντική διάθεση είναι προσωπική υπόθεση. Ναι, αλλά δεν μπορείς να «κρύβεις» τη γη για να την κρατήσεις τάχα αμόλυνη. Αν το κάνεις αυτό, είναι σαν να ζητάς άλλοθι, γιατί στην πραγματικότητα λες: «εγώ το βρήκα πρώτος αυτό το μέρος και εσείς να πάτε αλλού να ψάξετε. Όσο λιγότεροι, τόσο καλύτερα». Αλλά τότε, η προληπτική «Οικολογία» σου γίνεται αρρώστια και τη λένε μονοφαγία. Γιατί δεν σε νοιάζει στα αλήθεια η φύση, μα ο εαυτός σου που τη χαιρείται. Προσπαθείς να την κρύψεις όχι για να την προστατεύσεις, αλλά για να την οικειοποιηθείς μόνος. Αλλά και σε εμένα, θυμήθηκα, κάποιος άλλος είχε ψιθυρίσει κάποτε το τότε μυστικό: «Θα στρίψεις δεξιά στο χωματόδρομο...». Τον ευγνωμονούσα μόλις πρωτόφθασα και ακόμα τώρα. Γιατί και αν έγινε πολύβουη, δεν έπαψε να είναι ωραία. Πήραμε το χωματόδρομο

και μας έβγαλε στη βρύση της Γκόλφως και στα Ύδατα της Στυγός. Η βρύση που ονομάζεται «Της Γκόλφως», βρίσκεται στο τέλος ενός χωματόδρομου, στην άκρη πυκνού δάσους, κοντά στο Σόλο. Μια πέτρινη βρυσούλα. Εμείς, ούτε Τάσο είδαμε ούτε Γκόλφω, αλλά κάποιος θα μιλούσε για «ερωτικά ενεργειακά πεδία», γιατί αισθανθήκαμε παραξενεμένοι μια ξαφνική ερωτική διάθεση, που κοινή συναισθεί αποδώσαμε αμήχανα στην υποσυνείδητη γνώση του τι θέλει ο μύθος και ίσως η παλιά βουκολική αλήθεια, να συνέβαινε εδώ! Πως να μην αισθανθούμε και εμείς τον ερωτικό παλμό της περιοχής αφού στη μυρωμένη από τα αγριολούλουδα ατμόσφαιρα πλανάται ο αθάνατος Έρωτας της Γκόλφως και του Τάσου; **ΥΜΝΟ** στον αθάνατο έρωτα είναι το έργο του Περσεσάδη «Η Γκόλφω». Γιατί η Γκόλφω δεν παρακάμπτει το θάνατο, αλλά οδεύει

κατευθείαν σε αυτόν, για να μείνει ο έρωτάς τους αθάνατος, από την ανελέητη απειλή του χρόνου! Πράγματι, αν υπάρχει συνέχεια πέρα από την υλική μας υπόσταση, τότε οι δυο ερωτευμένες ψυχές θα ζούνε μαζί αιώνια. Γοητευτική φαντασίωση! Αλλά ο ακαταμάχητος γήινος έρωτας της Γκόλφως και η διαφύλαξη της θεσπεσιότητας του σφοδρού αυτού έρωτα στην αιωνιότητα, ήταν εύκολο να μετρήσει τη φαντασίωση σε απόφαση! Και αμέσως με ένα ποτήρι δηλητήριο στο χέρι η Γκόλφω απευθυνόμενη στο Χελμό λέει: «Χελμέ, βουνό περήφανο και του Μοριά καμάρι, με το νερό το θάνατο και τις πολλές νεράιδες, άλλη φορά δεν θα ακουστεί από τη ψηλή κορφή σου της Γκόλφως το τραγούδιμα...Χελμέ μου γεια σε αφήνω». Ποιος δεν έκλαψε! Το έργο η Γκόλφω συγκίνησε και συγκινεί βαθύτατα τις ευαίσθητες χορδές κάθε ανθρώπινης ψυχής, αλλά πάνω από όλα αποτελεί έναν αιώνιο ύμνο στον έρωτα, γιατί μόνο με το θάνατο που αντιπροσωπεύει την άρνηση της φθοράς του έρωτα από το χρόνο, ζούνε οι ερωτευμένες ψυχές στο διηνεκές: «Έρωσ ανίκατε μάχαν...» εις αιώνας αιώνων.

VALENTINE DAY, Ημέρα σήμερα 14 Φλεβάρη του τρυφερότατου έρωτα! Η πιο γλυκύτερη και σοφότερη επινόηση της φύσης. Την ημέρα αυτή σήμερα που το «Σ' αγαπώ» κάνει το γύρο του κόσμου και το σύμπαν ολόκληρο δεν δημιουργήθηκε παρά για μας τους δυο: Να ξεκρεμάμε τα αστέρια, να ακούμε τα πουλιά και να σκεπάζουμε με λουλούδια το γυμνό σώμα του έρωτα. Ας προσφέρουμε σήμερα και εμείς ένα ταπεινό αγριολούλουδο στο Ένα –το πλάσμα που αγαπάμε –σαν μια έμπρακτη απόδειξη ότι για μας τους δυο ο γήινος έρωτας είναι τόσο δυνατός και ακαταμάχητος που παρακάμπτει την ανελέητη απειλή του χρόνου και παραμένει νεανικός και τρυφερός μέχρι την αιωνιότητα.

Giorgio's is located in the heart of Belmore with plenty of parking, personal friendly service, relaxed and happy mood, and most importantly its delicious home-style recipes.

Giorgio's cafe • bar
family environment

104 Kingsgrove Road, Belmore • Ph.: 9718 8555

will cater for birthdays, corporate functions, christenings and your next event.